

ærende handling uden at have fået æresoprejsning, hverken havde valuret eller valgbarhed.

Så vidt udvalget har kunnet få oplyst, har spørgsmålet om et medlems valgbarhed til rigsdagen ikke været behandlet siden 1872, da et medlem var dømt for overtrædelse af den daværende straffelovs § 226 for falsk klagemaal med 3 mdr. simpelt fængsel. Her nægtede folketinget godkendelse af valget efter foretaget navneopråb. Det drejede sig om en lærer, der ikke var fradømt sin bestilling ved den pågældende højesteretsdom.

Når spørgsmålet ikke har været behandlet i disse 85 år, skyldes det utvivlsomt, at de medlemmer, der på et eller andet område kom i konflikt med straffebestemmelser, enten på eget initiativ eller efter deres partigruppens initiativ, omgående, oftest inden dommens afsigelse, men ellers straks efter dommen, har nedlagt deres mandater.

Det er udvalgets opfattelse, at det for hele det politiske livs sundhed er absolut nødvendigt, at folketinget udviser den yderste påpasselighed ved sådanne afgørelser, således at der ikke fra befolkningens side kan rejses den mindste tvivl om de enkelte folketingsmedlemmers hæderlighed, nøjagtighed og omhyggelighed i alle økonomiske spørgsmål eller om, at de på det nøjeste overholder de lovbestemmelser, som de selv eller tidligere medlemmer har gennemført.

Efter at udvalget har gennemgået højesteretsdommen, er det af den opfattelse, at Thorstein Petersen nu er straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af folketinget, og derfor ikke længere er valgbar til tinget, og at hans suppleant bør indkaldes.“

Ved sagens behandling i folketinget udtalte *Edel Saunte* (S) som udvalgets ordfører bl. a.:

„Det er en meget ubehagelig pligt, der i dag er pålagt mig som ordfører for udvalget til valgs prøvelse, at stille forslag om en beslutning, der vil medføre, at et medlem af det høje ting mister sit mandat. Problemet har været overvejet på det nøjeste i udvalget, der også har ment det rimeligt at drøfte spørgsmålet med udvalget for forretningsordenen, inden det afgav betænkning.

Vi har måttet behandle sagen både som en rent principiel sag i anledning af, at det er første gang, en sådan sag diskuteres efter vedtagelsen af grundloven af 1953, og som en rent personlig sag med en gennemgang af højesteretsdommen.

Ved den nye grundlov bortfaldt reglen om fortabelse af valuret som følge af idømt straf, og det var derfor en selvfølge, at man måtte drøfte udformningen af en bestemmelse om fortabelse af valgbarhed og dermed fortabelse af mandatet som folketingsmand ved idømmelse af straf. Man kunne her ikke anvende det gamle kriterium: en i den offentlige mening vanærende dom, da dette begreb af resocialiseringshensyn var udgået af dansk strafferet, og man valgte så begrebet: uværdig i almindeligt omdømme til at være medlem af